A negyvenötödik év szonettje

Mint vámpír aki sírboltjában ébred
hogy újrakezdje a kárhozatot
megrettenek magamtól ha az ének
kényszere gyűjt a számra vérhabot

nem akarom többé kiszívni élő
nappalok szűzies-fehér nyakát
már a Tejút is szemfogam nyomát
viseli